

«ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΟΥ “ΧΟΡΕΥΕΙ” ΜΕΣΑ ΣΟΥ»

«Με βουτιά στον εαυτό σου ανακαλύπτεις όλους τους υπόλοιπους.
Δηλαδή, υπάρχει αυτή η κατάδυση και
μετά όλα τα άλλα είναι, ίσως, μια εύκολη υπόθεση.
Το δύσκολο είναι πόσο βαθιά θα μπεις σε σένα».

[Συνέντευξη στην Γιώτα Κακαρούκα, Περιοδικό «ΠΟΠ & ΡΟΚ», Σεπτέμβρης 1997]

Νυχτερινές ιστορίες που έγιναν τραγούδια διατηρώντας κάτι από τη φευγαλέα εικόνα των πραγμάτων που αποτύπωσαν. Τραγούδια που ταξίδεψαν τη ματιά ενός τραγουδοποιού στην πρώτη του δισκογραφική διαδρομή. Με μια αστραπιαία κίνηση μ' ένα «ρεσάλτο».

Ζει στο Ηράκλειο, αλλά τα τραγούδια του τον μεταφέρουν πλέον παντού. Καλλιτέχνης με μια πολύπλευρη δραστηριότητα ο Γιώργος Σταυρακάκης, κάνει την πρώτη του δισκογραφική παρουσία με το «Ρεσάλτο», μια παραγωγή του Μάνου Ξυδούς.

Έχεις μια ιδιαίτερη σχέση με τη γραφή τόσο μέσα από την ποίηση όσο και από το τραγούδι. Διαφορετικοί δρόμοι με κοινή κατάληξη;

Νομίζω ότι από τη στιγμή που κάτι μέσα σου το παλεύεις, πρέπει να βρει κι ένα κανάλι να διοχετευτεί. Διαφορετικά, ξέρεις, μένει ως απωθημένο και καμιά φορά καταλήγει και σε κόμπλεξ. Με την έννοια αυτή, με ταλαιπωρούν κατά καιρούς πολλά πράγματα στα οποία συχνά - πυκνά δίνω μια ψυχή είτε μέσα από την ποίηση είτε από τα τραγούδια. Ακριβώς το ίδιο κάνω. Το τραγούδι είναι καθαρά προσωπική υπόθεση. Είναι υπόθεση που «χορεύει» μέσα σου. Απλώς, επειδή από τη φύση του είναι κάτι που πάει στα χείλη των ανθρώπων, μοιραία κάποια πράγματα θα γίνουν και δικά τους. Γι' αυτό και θεωρώ ότι έχει μεγαλύτερο κοινό, ασκεί περισσότερη γοητεία απ' ό,τι η ποίηση. Αλλά στο βάθος η διαδρομή που ακολουθεί ο δημιουργός για ν' ακουμπήσει τον εαυτό του είναι η ίδια.

Πώς αισθάνεσαι την εσωτερικότητα ενός τραγουδιού;

Βρίσκω ότι όλα τα τραγούδια που κάνω αναφέρονται σε καταστάσεις που έχω ζήσει. Και αν προσέξεις, είναι και περιγραφικά. Στην ουσία μπαλάντες, γιατί τελευταία, δεν ξέρω, κάπου έχει παρεξηγηθεί αυτός ο όρος. Μπαλάντα είναι το είδος της ποίησης ή του τραγουδιού το οποίο ξεκινά και τελειώνει μια ιστορία. Και μ' ενδιαφέρει πολύ η περιγραφική ποίηση, το περιγραφικό τραγούδι.

Λειτουργείς ως παρατηρητής;

Ναι, αλλά είναι αυτό που έλεγε και ο Διονύσης Σαββόπουλος: Με «βουτιά» στον εαυτό σου ανακαλύπτεις όλους τους υπόλοιπους. Δηλαδή, υπάρχει αυτή η κατάδυση και μετά όλα τα άλλα είναι, ίσως, μια εύκολη υπόθεση. Το δύσκολο είναι πόσο βαθιά θα μπεις σε σένα.

Το «Ρεσάλτο» είναι μια τέτοιου είδους παράτολμη κίνηση;

«Ρεσάλτο» μπορεί να σημαίνει πολλά: Είναι η βουτιά στον εαυτό σου, η παράτολμη κίνηση, μια ερωτική κίνηση παρατραβηγμένη ίσως... Γι' αυτόν τον δίσκο θα ήθελα να εκληφθεί ως μια επικίνδυνη ματιά στα πράγματα. Που αφορά, αν θέλεις, στο ότι έκανα δέκα τραγούδια που είναι εκτός ρεύματος. Τραγούδια τα οποία δεν έχουν σύνθημα, αλλά είναι περιγραφικά, μικρές ιστορίες: ότι είναι τραγούδια χαμηλών τόνων χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έκανα αυτή τη δουλειά γιατί είμαι ένας άνθρωπος ο οποίος επαίρομαι για την ποιότητά μου. Απλώς, αυτό μπορούσα να κάνω, αυτό έκανα.

Τα συγκεκριμένα κομμάτια γράφτηκαν το διάστημα '92-'96. Τι σ' απασχολούσε τότε;

Πάρα πολλά πράγματα. Αλλά νομίζω ότι πιο πολύ μ' απασχολούσε ο εαυτός μου, τα τετραγωνικά μου. Δηλαδή το πώς θα μπορούσα να φύγω μέσα από το χώρο μου -χώρο με την ευρύτερη έννοια- και να δω όσα μ' είχαν τυλίξει με μια άλλη ματιά, έστω και αυτοσαρκασμού. Κι αυτό αντί να γίνει μια θηλιά στο λαιμό, να γίνει ένα τραγούδι στα χείλη άλλων. Αυτό με γοήτευσε σαν σκέψη. Εξάλλου, ήθελα να φύγουνε αυτά τα τραγούδια. Όταν έχεις μια δουλειά συγκεκριμένη και δε σου βγαίνει, θα είσαι πάντα κολλημένος εκεί. Πρέπει να ξεφορτωθείς κάποια πράγματα για να μπορέσεις να προχωρήσεις.

Τώρα που κυκλοφόρησαν, αισθάνεσαι ότι καλά έκανες και τα ξεφορτώθηκες;

Ένα είναι αυτό. Δεύτερον, μ' αρέσει το γεγονός ότι φεύγω από τη στατικότητα που κουβαλούσε η σχέση μου με τη μουσική σκηνή και το Ηράκλειο. Κάπου μ' είχε κουράσει αυτή η κατάσταση. Ήθελα να κάνω κι άλλα πράγματα που μ' ενδιαφέρουν. Η γοητεία, δηλαδή, που ασκεί το καινούργιο. Τίποτα παραπάνω.

Στους στίχους σου είναι αισθητή μια μελαγχολική ματιά απέναντι στην επαρχία...

Η επαρχία είναι θλιβερή, αλλά το ίδιο θα μπορούσε να ισχύει και για την Αθήνα. Μου 'χει βγει, άλλωστε, μια τέτοια εικόνα στο τραγούδι «Βρέχει στη Λένορμαν». Το οτιδήποτε θα μπορούσε να είναι θλιβερό. Τελικά δεν έχει σημασία το πού ζεις, αλλά πόσο ισχυρή είναι η εικόνα που σου παρουσιάζεται.

Πες μου για τις εικόνες που σου παρουσιάζονται στα νυχτερινά σου δρομολόγια.

Θα σου μιλήσω μ' έναν άλλο στίχο για τα νυχτερινά δρομολόγια: «Γυάλινα κορμιά στα ράφια / η ψυχή μου ψηλά σε σπασμένα κατάρτια γελά». Πιστεύω ότι η νύχτα γυμνώνει πράγματα. Πέφτουν οι αντιστάσεις, οι πλασματικές εικόνες που δηλώνουν ισχυρές της ημέρας κι εκεί πια, κι αυτό είναι το σημαντικό, αν θέλεις μπορείς να δεις έναν άλλο κόσμο. Ακόμα και τον ίδιο σου τον εαυτό τον βλέπεις να λειτουργεί διαφορετικά. Μ' ενδιαφέρουν πολύ οι νυχτερινοί περίπατοι. Τους έκανα και τους κάνω συχνά, με κατάληξη πάντα σε κάποια ήσυχα μπαρ. Μ' αρέσει να παρακολουθώ τη νύχτα τα πρόσωπα. Έχουν έναν ιδιαίτερο τρόπο να σου τονίζουν ότι «έλα, δες με τώρα, γιατί μόνο

την επόμενη νύχτα θα με ξαναδεις έτσι». Δηλαδή αν δεν πάρεις την κίνηση αυτή δεν έχεις την εικόνα που πρέπει να έχεις. Τη μέρα βλέπεις κάτι άλλο.

Τι ταξίδι εύχεσαι να κάνουν τα τραγούδια του «Ρεσάλτο»;

Εύχομαι να κάνουν ένα ταξίδι το οποίο, καταρχήν, να μην έχει γεωγραφία. Δεύτερον, να είναι πειρατικό. Και πειρατικό σημαίνει ότι θα δεχθώ από οποιοδήποτε να το κάνει δικό του δια της βίας.

Ταξίδι χωρίς γυρισμό;

Τα τραγούδια που ταξιδεύουν δεν μπορείς να τα φέρεις πίσω. Με τίποτα. Με την έννοια αυτή, ναι.